

El noi d'Olot

Expliquen que, durant un àpat amb polítics locals garrotxins, amb Joan Sala, emblema de CiU al Senat, ara mort, i tècnics i càrrecs del Ministeri de Foment, enrocats sobre com superar l'escull de l'orografia de Castellfollit de la Roca per fer-hi passar una variant, un joveníssim i flamant alcalde d'Olot, Pere Macias, va agafar un tovalló i hi va dibuixar una línia a la dreta de la cinglera, al Turonell, fins a travessar el riu Fluvià, ja superat el barri de les fàbriques de Montagut i Oix. Ningú ho va creure possible. Ell sí, i es va comprometre a demostrar-ho des del punt de vista tècnic. Cal tenir en compte que el noi d'Olot és doctor en enginyeria de camins. Així ho va fer i, com en el cas del primer contracte d'en Messi, també en un tros de paper destinat a eixugar els morros dels comensals de torn, va resoldre un dels colls d'ampolla històrics de la xarxa viària catalana. Al seu moment, es va materialitzar en l'actual variant al poble amb quatre túnels i un viaducte de grans dimensions, peces clau de l'autovia A-26.

Ha fet bandera d'un estil de fer política gironí: diàleg, bones maneres...

És un bon exemple que ajuda a entendre la personalitat de Pere Macias; també el procés de construcció del túnel de Bracons, del qual ell mateix s'atribueix la paternitat. Els primers estudis es van iniciar quan ell era conseller de Política Territorial i van generar una de les polèmiques més crues des del punt de vista social i polític al territori de l'última dècada del segle passat. Amb un estudi cost-benefici encarregat per la Generalitat i sobretot amb el suport dels alcaldes afectats i de bona part dels grans empresaris garrotxins, l'oposició li va servir, a ell i als seus successors, per anar construint a batzegades l'eix Vic-Olot, a Osona, primer desdoblant el tram de la C-17 que comparteixen i, posteriorment, avançant cap a on s'havia de foradar el coll de Bracons i iniciant la perforació. Va arribar un moment que l'obra ja no es podia aturar. Per al tripartit, va quedar el joc d'equilibris polítics per evitar una autovia a la Vall d'en Bas i la variant de les Preses, que encara està per fer.

Un home, doncs, que ja des de l'època a l'alcaldia d'Olot no es va casar amb ningú i que feia prosperar els projectes en què creia negociant, movent-se on calia i ficant-hi la banya, un aspecte que va fer que s'hagués d'escoltar més d'una vegada que tenia tics d'autoritarisme, mentre que altres, molts altres, hi veien una clara capacitat de lideratge.

Com a polític, es va fer a Olot, en el context d'una ciutat industrial i de bonança econòmica i en una CDC en creixement, el de l'esplendor del pujolisme. També va saber moure's de forma independent a dins del partit i conviure amb els grups de poder, però fent-se valer, fins i tot davant del mateix Jordi Pujol, que va inaugurar el nou ajuntament de Can Joanetes en persona, tot i estirar-li les orelles pel cost que havia tingut. Ell sempre ha fet bandera d'un estil de fer política gironí: diàleg, bones maneres, idees clares i la contundència, rere les càmeres. Un estil que li ha valgut elogis, també rere les càmeres, de pesos pesants del seu partit i d'altres partits.

De l'etapa municipal, se li retreu que, quan va voler volar cap a la conselleria de Medi Ambient, va deixar de ser l'alcalde combatiu que havia estat. Sigui com sigui, va continuar sent útil per a la seva ciutat, com ara, que segurament ho continuarà sent per al país, en un context polític en què cal mà esquerra per plantar cara.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 16-10-2015 Pàgina 8

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/905587-el-noi-dolot.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui